

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

WAT EEN AFGANG!
(Kindly Leave the Stage)

Een komedie in twee bedrijven

door

John Chapman

Vertaling : Peter Michielsen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2017
Nr.3351

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk **WAT EEN AFGANG!** op te voeren moet de naam van auteur **JOHN CHAPMAN** ; vert. *Peter Michielsen* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2017/0220/008
ISBN 978-90-385-14222

© 2017 Toneelfonds J. Janssens/John Chapman
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(5 dames – 3 heren)

CARLO :
MADDY :
SANDRA :
RUDY :
HILDA :
ANNIE, de soufleusse :
EDWARD :
VERPLEEGSTER :

DECOR

Het stuk speelt zich af in de zitkamer van een villa in Lier.
Een tafel, stoelen, sofa. Aankleding naar eigen inzicht en middelen.

TIJD

Het heden.

Eerste bedrijf : Avond (seizoen onbepaald)
Tweede bedrijf : Hetzelfde, vijftien minuten later

Vlaamse vertaling voor het eerst opgevoerd door Apartee vzw in Teater De Peerdestal
(Antwerpen) op 8 januari 2016.

EERSTE BEDRIJF

(De woonkamer van een smaakvol ingerichte villa in Lier. Het is avond. Als het doek op gaat zitten Carlo en Maddy, beide veertigers, aan tafel. Het is duidelijk een etentje dat op zijn einde loopt. De tafel is deels afgeruimd. Aan enkele duidelijke details zoals servetten, wijnglazen, resterend bestek e.d. is te zien dat de tafel oorspronkelijk gedekt was voor vier. Ze zijn bezig met het dessert. Uit hun houding is af te leiden dat ze zich duidelijk niet op hun gemak en gegeneerd voelen. Na een korte pauze...)

CARLO : En, wat denk je?

MADDY : Schandalig!

CARLO : Ik bedoel het dessert.

MADDY : Oh, het dessert... bwa... valt mee.

(Pauze)

CARLO : Er zit te weinig suiker in.

MADDY : Hm...

CARLO : Een beetje aan de zurige kant, vind je ook niet?

MADDY : Komaan, we zijn hier weg. *(wil weg)*

CARLO : Maddy, zoiets doe je toch niet. Dat zou wel heel onbeleefd zijn.

MADDY : Onbeleefd? Is het dan niet onbeleefd voor een gastheer en gastvrouw om in het midden van het diner kletterende ambras beginnen te maken en de gasten alleen achter te laten?

CARLO : Och, ze zullen het direct wel bijleggen.

(Geluid van brekend servies in de keuken, gevolgd door het gevloek van een vrouw)

SANDRA : *(Off)* Klootzak!

MADDY : Dat betwijfel ik.

(Sandra, de gastvrouw, komt op vanuit de keuken met een dienblad met daarop koffie en toebehoren en pralines. Ze is elegant gekleed en kookt duidelijk nog van woede, wat ze probeert te verbergen voor haar gasten.)

SANDRA : Hier zijn we ermee. Koffie en pralinekes.

CARLO : Bedankt.

MADDY : Oh, voor ons geen koffie, Sandra.

SANDRA : En waarom niet? Heb jij al ooit een diner afgesloten zonder koffie?

MADDY : 'k Weet niet... waarschijnlijk wel... ooit... eens...

SANDRA : In mijn huis?

MADDY : Nee, hier niet natuurlijk.

SANDRA : Voilà! En er is geen reden om dat vandaag te veranderen.

CARLO : Sandra, Maddy vindt dat het beter is dat we doorgaan.

SANDRA : Dat zal wel zijn! We hebben jullie uitgenodigd voor een etentje en jullie blijven! Tot en met pouesse café én de sigaar.

MADDY : Voor mij echt niet. Bedankt. Het is zo goed als dat we het gehad hebben.

SANDRA : Jij toch wel, Carlo?

CARLO : Normaal gezien wel. Maar gezien de ... omstandigheden... denk ik...

SANDRA : Jij rookt uw sigaar en drinkt uw pouesse café gelijk altijd! *(terug kalmer, tegen Maddy)* Zijn jullie klaar met de appelcrumble?

MADDY : Ja. Delicieux!

Sandra ruimt het dessert af en verdwijnt in de keuken.)

CARLO : Delicieux? Jouw applecrumble is stukken beter.

MADDY : Dat kon ik nu toch moeilijk zeggen?

CARLO : Tja, misschien beter van niet.

(Rudy komt op vanuit de hall met een grote hutkoffer.)

RUDY : Oh, jullie zijn hier nog?

CARLO : Yep... sorry maat...

RUDY : Geen probleem. Ik ramasseer snel wat spullen... Blijf gerust zitten, dan kunnen jullie dat hysterisch mens wat kalmeren als ik weg ben. *(gaat naar het bureau)*

CARLO : Ze ziet er momenteel toch redelijk kalm uit.

RUDY : Stilte voor de storm, vriend.

MADDY : We vinden het echt heel spijtig voor jullie, Rudy.

RUDY : Is dat zo?

CARLO : Als er iets is wat we kunnen doen...

RUDY : Wat zouden jullie kunnen doen? We zijn gecrasht... te pletter geslagen... Er is geen redden meer aan.

CARLO : Hoe is dat nu toch zo ineens kunnen gebeuren? We waren hier gewoon gezellig aan het genieten van een sappig stukje lamsfilet en ineens plakten de gegratineerde aardappelen tegen het behang.

RUDY : *(is ondertussen paperassen aan het inpakken aan het bureau.)* We zijn getrouwd. Dat is er gebeurd.

MADDY : Maar dat is toch spijtig, na twintig jaar?

RUDY : Die twintig jaar worden deze avond ter plekke afgesloten. En het enige wat ik spijtig vind is dat mijn twee beste vrienden hier getuige van moesten zijn. Maar ja... Sandra's wegen zijn ondoorgrondelijk.

SANDRA : *(komt op vanuit de keuken.)* Ik vul nog snel even de afwasmachine en... *(stopt bij het zien van Rudy)* 't Is niet waar hé! Zeg nu niet dat je blijft.

RUDY : Ik zou nog niet blijven met twee gebroken benen en een hartinfarct.

SANDRA : Wat doe je hier dan nog? Een melig afscheidsbriefje schrijven?

RUDY : Ik neem gewoon wat persoonlijke spullen mee. Als 'madame' er niets op tegen heeft.

SANDRA : *(ziet de grote koffer)* Oh, 'meneer' is de inboedel al op zijn eigen aan het verdelen zie ik? Wat pak je mee, de zetel?

RUDY : Mijn bankkaart en de VISA-kaart, dat is alles.

SANDRA : Toch niet die bankkaart van de gezamenlijke rekening?

RUDY : *(heeft deze net vast)* Zo gezamenlijk is die nu niet meer hé?

SANDRA : Leg die verdomde bankkaart terug!

RUDY : Oké, oké... 't is al goed.

SANDRA : Zo zie je zelf eens hoe achterbaks hij is.

RUDY : Die bankrekening staat toch in het rood.

SANDRA : En venijnig ook nog.

RUDY : Wie heeft er hier al dat geld over de haag gesmeten denk je?

SANDRA : Voor het geval dat je het niet moest weten... winkelen kost geld.

RUDY : Bla bla bla... Vanaf nu loopt alles via mijn advocaat.

CARLO : Hey, wacht eens... dat ben ik.

RUDY : Och ja... da's waar.

MADDY : Waarom nemen jullie niet even een kleine pauze? Ga gewoon voor even uit elkaar, een time-out.

SANDRA : Time-out? Geen haar op mijn hoofd dat daaraan denkt.

RUDY : Neen, het wordt een scheiding. In het belang van de kinderen.

CARLO : Jij hebt toch geen kinderen?

RUDY : Bij Sandra niet, maar bij mijn volgende vrouw zal mijn huis er vol van lopen.

SANDRA : Al iemand in gedachten?

RUDY : Kandidates genoeg.

SANDRA : Oh, meneer heeft een hele harem? Carlo, jij bent onze advocaat, niet enkel die van hem. Dus vanaf nu vertegenwoordig je mij, oké?

CARLO : Wel, euhm...

RUDY : Zever! Carlo was mijn vriend al lang voor jij op de proppen kwam. We zaten samen op de unief. Hij kent mij van binnen en van buiten. Dat is dus goedkoop aan onderzoek en ellenlange brieven.

SANDRA : Geld, geld, geld... dat is het enige waar jij aan denkt.

RUDY : Begin jij dat ook al maar te doen. Binnenkort zal je moeten toekomen met een héle kleine alimentatie.

SANDRA : Veel verschil met nu zal dat niet maken.

MADDY : Carlo is eigenlijk geen specialist in echtscheidingen.

CARLO : Nee, meer in eigendomsrecht, eigenlijk.

SANDRA : Perfect! Ik wil die klootzak uit mijn eigendom! Iemand koffie?

RUDY : Ja, ik.

SANDRA : Jij? Jij hebt geen tijd. *(tegen Carlo)* Hoe laat kan ik morgen langs komen op uw kantoor zodat we dit snel kunnen afhandelen? *(ze schenkt drie tassen koffie uit)*

CARLO : Oh, uhm... morgen zit ik al vol met vergaderingen.

RUDY : En één van die vergaderingen is met mij. Hoe laat? Half elf?

CARLO : Dat zal echt niet gaan, Rudy.

MADDY : Kom maar naar mij.

RUDY : Naar u?

MADDY : Ah ja, ik ben toch ook advocate?

SANDRA : Toch al jaren niet meer.

MADDY : Ik ben enkel gestopt voor de kinderen. Nu die wat groter zijn is het misschien wel het moment om er terug mee te beginnen.

CARLO : Moeten we dit niet eerst eens rustig bespreken, schattie?

MADDY : Daar zijn we toch mee bezig, zoetie?

RUDY : Bedankt voor het aanbod, Maddy. Maar als je het niet erg vindt... ik heb toch liever Carlo.

SANDRA : Maar Carlo is al bezet.

RUDY : Kan jij nu eens geen vijf minuten uw venijnige smoel houden?

SANDRA : Zie je nu? Typisch Rudy. Als hij zijn goesting niet krijgt begint hij te roepen als een bullebak.

RUDY : Als ik zeg dat ik Carlo wil als advocaat, dan is Carlo mijn advocaat!

CARLO : En wat als ik weiger?

RUDY : Waarom zou jij je beste vriend iets weigeren?

CARLO : Omdat je een verwende fils-à-papa bent. Dat ben je altijd geweest. Gewoon al de manier waarop je Sandra hebt behandeld tijdens het diner... Je mag blij zijn dat je die gegratineerde aardappelen niet over uw kop gekregen hebt.

SANDRA : Nu hoor je het eens van een ander!

RUDY : Wat krijg jij nu? Heb jij gedronken?

CARLO : Niet meer sinds jij gelijk een bezetene de kamer bent uitgestornd.

SANDRA : Een cognacje, lieverd?

CARLO : Graag, bedankt.

(Sandra gaat een cognac uitschenken.)

RUDY : Hey! Die cognac is van mij!

SANDRA : Vanaf nu nog maar voor de helft. En Carlo drinkt nu van mijn helft.

RUDY : Zie je hoe irritant dat mens kan zijn, Maddy? En nu ga ik voor mezelf wat

koffie maken... van mijn helft van het pakje! *(af keuken)*

CARLO : We moeten nu echt wel door gaan.

SANDRA : Voor Rudy weg is? Ben je gek. Als jullie weg zijn valt hij me misschien aan.

CARLO : Heeft hij dat dan al gedaan?

MADDY : Ik denk dat het beter is dat je hier niet op antwoordt. De scheiding moet nog in gang gezet worden.

CARLO : Dat is toch maar een gewone vraag?

MADDY : Mijn cliënt is niet hier aanwezig om zich te verdedigen.

SANDRA : Uw cliënt is een achterbakse klootzak met een iets te opvliegend karakter. Hoe sneller hij hier buiten is, hoe beter.

RUDY : *(opent de deur)* Waar staat hier die verdommese koffie?

MADDY : Vlak naast de verdommese thee, hulpeloze idioot!

RUDY : Bedankt, maar het is al te laat op de avond voor complimentjes.

(Sandra neemt een koffietas en gooit die naar Rudy. Ze mist.)

MADDY : Rudy, gaat het?

RUDY : Natuurlijk, ze gooit er altijd naast.

(Sandra neemt een nieuwe tas.)

CARLO : *(houdt haar tegen)* Sandra, laat dat. Je helpt er de zaak niet mee vooruit.

(De deurbel gaat.)

SANDRA : Wie nu weer?

CARLO : Verwachten jullie iemand?

RUDY : Nee. En we zijn ook niet van plan om open te doen.

SANDRA : Maddy, doe jij eens open?

MADDY : Oké.

SANDRA : Wie het ook is, stuur ze weg.

(Maddy af.)

RUDY : Misschien zijn het uw simpele vriendinnen van de vrouwengilde. Voor den tombola van meneer pastoor.

SANDRA : Hopelijk nemen ze dan die afgedankte vent mee.

RUDY : Laat het maar los, gooi het in de groep.

CARLO : Vrienden, alstublieft zeg...

(Maddy op.)

SANDRA : Wie was het?

MADDY : Het was --- en is --- uw moeder.

SANDRA : Ons ma?

(Hilda komt op. Ze is deftig gekleed en eind in de zestig.)

HILDA : Sorry dat ik hier z laat binnenva. Ik was onderweg van Limburg naar 't stad toen ineens mijn Mercedes zo raar begon te rammelen. Kan jij daar eens even naar kijken, Rudy schat. *(ze bemerkt de rare sfeer)* Ik stoort toch jullie dinertje niet?

CARLO : Helemaal niet, madame Verlinden. We stonden net op het punt om door te gaan.

SANDRA : Zo laat nog op de baan?

HILDA : Uw pa doet mee aan een golftoernooi voor een paar dagen, dus dacht ik van in 't stad nog eens een theatervoorstelling mee te pikken en wat bij te kletsen met mijn vriendinnen. Je weet...uw pa en theater...

MADDY : Vind je je draai zo een beetje op de buiten?

HILDA : Kind, dat is zalig gewoon. Mijn man heeft nooit zijn draai gevonden in 't stad. Hij is er zelfs niet meer geweest sinds zijn pensioen. Maar hij zit er niets mee in dat ik regelmatig nog eens afzak voor een paar dagen. Hoe is het met de kinderen?

MADDY : Die worden groot hé.

HILDA : En met de studies?

MADDY : Die periode zijn we ondertussen gelukkig voorbij.

HILDA : Ja kind, we zijn rapper oud dan we willen.

CARLO : Maar jij blijft er altijd even jong uit zien hoor, mevrouw Verlinden.

HILDA : Nu moet je ook weer niet overdrijven hé lieverd. *(tot Rudy)* Rudy, schat, je bent zo stil.

RUDY : Oh, sorry moeder. *(kust haar vluchtig)* Je ziet er goed uit.

HILDA : Goed? En dat is het?

RUDY : Uhm... ja.

HILDA : Oh... En hoe is het met u, Sandraatje?

SANDRA : Dat gaat wel, ma.

HILDA : Je ziet er maar pips en slappekes uit vind ik.

SANDRA : Misschien omdat ik mij maar ‘pips’ en ‘slappekes’ voel?

HILDA : Ik denk dat jullie er eens tussenuit moeten.

RUDY : Dat is al gepland.

HILDA : Oh ja? Naar waar?

RUDY + SANDRA : *(tegelijk)* Italië/Frankrijk. *(tegelijk)* Frankrijk/Italië.

CARLO : Ergens in 't Zuiden.

HILDA : Zalig! Rudy, schat, denk je nog aan mijn Mercedes?

RUDY : Oh, uhm, ja natuurlijk.

CARLO : Ik zal dat wel even checken, mevrouw Verlinden. Rudy kent het verschil nog niet tussen een bougie en een joint de culasse.

HILDA : Dat is geen schande, ik ook niet.

CARLO : Waar zijn de sleutels?

HILDA : Op hun plaats. In het handschoenbakje.

CARLO : In het handschoenbakje? Je gaat je Mercedes zo nog eens kwijt spelen.

HILDA : Maar ik weet wel altijd waar mijn sleutels liggen.

(Carlo af.)

SANDRA : Heb je al gegeten, ma?

HILDA : Ja lieverd. Maar een tasje koffie gaat er altijd in.

RUDY : Ik haal wel een tas... als we er nog over hebben. *(af keuken.)*

HILDA : Heb ik iets verkeerd gezegd?

SANDRA : Bijlange niet, ma. Dat is zijn normaal gedrag.

MADDY : Waar verblijf je ergens in Antwerpen?

HILDA : Hotel Scheldezicht. Zalig hotelletje. En niet te duur.

SANDRA : Hoe is het met onze pa zijn lumbago?

HILDA : Dat gaat op en af, je kent dat. Je pa kan een heel golfterrein aflopen geladen met honderd golfstokken, maar geef hem de stofzuiger in zijn hand en zijn rug slaat vast.

SANDRA : En jij trapt daar in?

HILDA : Geven en nemen, kindje. Dat is het geheim van een goed huwelijk. Je pa houdt niet van huishoudelijk werk en ik niet van golf.

(Rudy op vanuit keuken met tas en ondertas.)

RUDY : Melk? Suiker?

HILDA : Een wolkje melk, merci jongen.

MADDY : Mag ik u misschien één van de volgende avonden uitnodigen voor een etentje bij ons thuis?

HILDA : Dat is vriendelijk, lieverd. Of weet je wat? Ik trakteer jullie vier op een dinertje in 't Fornuis.

RUDY : Onze agenda zit de volgende dagen spijtig genoeg al overvol, sorry.

(Carlo komt op.)

CARLO : 't Is gedaan, mevrouw Verlinden.

HILDA : Pardon?

CARLO : Er is niks meer.

HILDA : Is mijn Mercedes gepikt?

CARLO : Neen. De motor is helemaal naar de vaantjes. Het is beter dat je er niet meer mee rijdt, anders is hij helemaal naar de genou.

HILDA : Verdorie. Dan neem ik maar een taxi naar het hotel.

SANDRA : Dat zal wel zijn. Blijf vanavond maar hier slapen, in de logeerkamer.

RUDY : Dat gaat niet. Ik slaap al in de logeerkamer.

SANDRA : Dat denk ik niet.

HILDA : Heb je een mes, Sandra?

SANDRA : Een mes? Waarvoor?

HILDA : Om 'de spanning te snijden'.

SANDRA : Oké... Ma, we hebben groot nieuws. En je bent de eerste van de familie die het te horen krijgt.

HILDA : 't Is niet waar! Ben je eindelijk in verwachting?

SANDRA : Nee, we gaan scheiden.

HILDA : Oh... Tja... dat is misschien wel veiliger op uw leeftijd. Carlo en Maddy weten het al, veronderstel ik?

SANDRA : Ja.

MADDY : En of... Ze hebben het deze avond pas beslist. Het kwam nogal... onverwacht.

HILDA : Dat zal wel.

CARLO : Maddy en ik behandelen de zaak.

HILDA : Twee advocaten? Er is hier geld genoeg zeker?

SANDRA : Carlo vertegenwoordigt mij.

MADDY : En ik vertegenwoordig Rudy.

HILDA : Oh... gezellig...

RUDY : Zin in een borrel, Hilda? Cognac?

HILDA : Als we dan toch het nachtje door doen, een dubbele!

SANDRA : Je doet nu net alsof we hier gezellig een feestje gaan bouwen.

HILDA : Wat verwacht je nu? Dat ik me wenend in de zetel laat vallen?

SANDRA : Helemaal niet. Maar je verschiet er precies niet van dat Rudy en ik uit elkaar gaan.

HILDA : Dat is de moderne tijd. Je hoort tegenwoordig niets anders meer. En eerlijk gezegd, ik verschiet ervan dat jullie het nog zo lang hebben uitgehouden.

MADDY : Bedoel je dat jij dat hebt zien aankomen?

HILDA : Maddy, schat. Als twee totaal onmogelijke mensen gaan samen wonen, dan zie je dat van ver aankomen.

SANDRA : Sinds wanneer ben ik onmogelijk?

HILDA : Tot je vijftien jaar was je een engeltje. En ineens werd je rebels en egoïstisch. En je vader liet zich rond jou vinger winden

SANDRA : Dat is niet waar!

HILDA : Je hebt hem behandeld als een deurmat.

SANDRA : Zever!

HILDA : Je vader zag je graag, Sandra. Net zoals Rudy je graag heeft gezien.

RUDY : En ook zij mij.

(Er valt een pauze. Rudy is in de war.)

RUDY : Ook! En zij mij! *(pauze, dan een nieuwe poging)* Mij, zij en ook...

(Pauze)

ANNIE : *(off)* En zij mij ook.

RUDY : Ssst, onderbreek mij niet.

CARLO : Doe voort!

RUDY : Sorry.

(De cast krijgt door dat Rudy een black-out heeft en probeert het stuk terug op gang te krijgen. Sandra gaat een paar regels terug.)

SANDRA : En sinds wanneer ben ik onmogelijk?

HILDA : *(intussen ook compleet van de wijs)* Wat?

SANDRA : Sinds wanneer ben ik onmogelijk? *(Pauze. Ze probeert Hilda terug op het spoor te brengen door een 'hint' te geven voor haar tekst)* Je gaat me nu toch niet vertellen dat ik onmogelijk ben sinds mijn 'vijftiende'?

HILDA : *(heeft het nu door)* Ah! Ja! Tot uw vijftiende was je een engeltje. En ineens werd je rebels en egoïstisch. En je vader liet jou rond zijn vinger winden.

SANDRA : Dat is niet waar!

RUDY : En niet de juiste tekst.

HILDA : Ik bedoel: jouw vader liet jou rond zijn vinger winden.

MADDY : *(wil helpen)* 'Jouw' vinger.

HILDA : He? Oké dan, mijn vinger.

SANDRA : *(wil helpen)* Je bedoelt 'mijn' vinger?

HILDA : Úw vinger?

SANDRA : Ja.

HILDA : Ah ja... en jouw vader liet zich rond joúw vinger winden.

SANDRA : Dat is niet waar!

HILDA : Je hebt hem behandeld als een deurmat.

SANDRA : Zever!

HILDA : Je vader zag je graag, Sandra. Net zoals Rudy je graag heeft gezien.

RUDY : En ook zij mij.

(Het stuk valt stil zoals voorheen. Alle ogen zijn gericht op Rudy. Hij probeert nog eens.)

En ik mij ook.

(Weer een pauze.)

ANNIE : *(off)* En zij mij ook.

RUDY : Maar zwijg nu toch eens!

CARLO : *(stil)* Mensen lief...

RUDY : Niks te 'mensen lief'!

CARLO : *(fluisterend)* Komaan maat, herpakt u.

RUDY : Niks herpakken! Weet je wat ik ga doen als dat klotestuk hier gedaan is?

CARLO : *(in de war)* Uhm, neen.

RUDY : U kapot maken, 'maat'!

(De cast beseft nu dat Rudy helemaal het noorden kwijt is. Ze proberen te improviseren.)

CARLO : Misschien moesten wij maar eens vertrekken, Maddy.

MADDY : Goed idee, Carlo.

SANDRA : *(wanhopig)* Ik denk dat jullie beter hier blijven.

HILDA : *(eveneens het einde nabij)* Ja! Blijf alsjeblief! We hebben mekaar zo lang niet meer gezien. *(probeert tekst te 'breien')* We hebben nog 'zoveel te vertellen'.

MADDY : Ja?